

Op het menu

Vlaams omgevingsrecht: *do or die?*

Isabelle Larmuseau

Niemand zal betwisten dat het voorbije jaar een 'scharnierjaar' was voor het Vlaams omgevingsrecht en omgevingsbeleid.

Dat kwam niet als een verrassing. Het eind 2019 gesloten regeerakkoord, dat Vlaanderen 'naar Nederland deed kijken', gold als voorbode. Uitgerend 2019 was een 'rampjaar' voor Nederland. Het land werd veroordeeld voor zijn aanpak van stikstof in Europees beschermde natuurgebieden. Om de stikstofuitstoot te doen dalen, besloot Nederland de maximumsnelheid op wegen te verlagen tot 100 kilometer per uur. De Nederlandse provincie Noord-Brabant liet eind 2019 een Vlaamse omgevingsvergunning voor een kippenstal in Ravels vernietigen, omdat er te veel stikstof zou neerdalen op Nederlandse natuurgebieden. De hele Nederlandse bouwsector lag plat, niet alleen door stikstof, maar ook door PFAS. Die schadelijke *forever chemicals* werden datzelfde jaar in heel het land aangetroffen.

Het was dan ook een kwestie van tijd vooraleer Vlaanderen eenzelfde lot zou te beurt vallen. In februari en april van dit jaar ontwaakten wij in onze eigen stikstof- en PFAS-nachtmerrie. Hoewel in de zomer van dit jaar nog een hereniging van Vlaanderen en Nederland werd bepleit, reageerden wij allesbehalve 'Nederlands' op de twee milieudrama's. Vlaanderen richtte geen stikstofcommissie op, maar enkel een 'stikstofpanel'. Vlaanderen duidde geen speciale ministersploeg voor PFAS aan, maar enkel een opdrachthouder, belast met de coördinatie van alle PFAS-dossiers in Vlaanderen, en een parlementaire onderzoekscommissie PFAS-PFOS, gefocust op een partijpolitieke 'whodunit'.

Geen van deze nieuw in het leven geroepen 'organen' zal vóór het einde van het jaar antwoorden formuleren op de prangende vragen over stikstof en PFAS. De '*do or die*'-vraag voor het Vlaams omgevingsrecht blijft daarmee voorlopig onbeantwoord.

In de Vlaamse wachtkamer lonkt gelukkig een nieuw en uitdagend TOO-nummer.

Prettig eindejaar! ■